

můj
romantický
příběh





D. C. Jackson

můj romantický příběh



...jednou přijde okamžik, kdy si musíte přiznat, že jste prostě v „tom věku“!

/d. c. jackson, můj romantický příběh/

překlad: **jakub škorpil** / režie a výběr hudby: **daniel špinar** /
dramaturgie: **ilona smejkalová** / výprava: **lucia škandíková**

tom /31 let/	ondřej brett
amy /33 let/	tereza vilišová
alison /32 let/	sylvie krupanská
calvin /33 let/	lukáš melník nebo albert čuba j. h.
saša /34 let/	markéta haroková

premiéra 27. září 2013 v divadle petra bezruče

Usmrkanec z Ayrshiru, co píše oplzlý hry

/životopis D. C. Jacksona/

Skotský dramatik Daniel C. Jackson se narodil v roce 1980 a žije v Glasgow.

Začínal jako autor komiksů a novinových stripů, tiskový mluvčí, psal krátké divadelní i rozhlasové aktovky. Jeho první celovečerní hra **Zed** (*The Wall*) měla premiéru v roce 2008 v glasgowském Tron Theatre v produkci *The Borderline Company* (divadla, kde působil i Jacksonův otec Edward) a byla nominována na řadu ocenění, včetně Ceny za nejlepší novou divadelní hru v rámci Cen skotských divadelních kritiků. Zed je první díl tzv. Stewartonské trilogie, která pokračuje **Kachňákem** (*The Ducky*, 2009) a uzavírá ji **Chooky Brae** z roku 2010. Jackson tu sleduje dospívání několika mladých lidí, kteří musí v zapadlém skotském městečku nejen řešit své vlastní životy, ale vyrovnávat se i s generací svých rodičů, stárnoucích pohrobků „sladkých šedesátých“.

Zajímavou položkou v Jacksonově dramatické tvorbě je hra **Out on the Wing** z roku 2008, bizarní komedie o tom, jak se známý fotbalista přiznává k homosexualitě. Jackson, horlivý fotbalový fanoušek, se pozastavuje nad faktem, že rasismu ve fotbale dáváme červenou kartu a homofobii ne, a pranýřuje to, že v jednadvacátém století mohou hrát fotbal jen otevřeně heterosexuální muži.

V roce 2010 měl premiéru **Můj romantický příběh** (*My Romantic History*), který zazářil na edinburském festivalu, získal hlavní cenu a následně se hrál před vyprodanými hledišti londýnského Bush Theatre. Neobyčejně úspěšný byl i v mezinárodním měřítku, po premiérách v Austrálii, Německu, Řecku, Srbsku, Slovinsku, Švédsku, USA i Česku se připravují první uvedení ve Francii, Číně či Japonsku.

O dva roky později měla v edinburském Royal Lyceum Theatre premiéru jeho adaptace **Figarovy svatby**, kterou přemístil do prostředí současných bankéřů. Jackson o této zkušenosti prohlásil: „Miluju původní hru, která je méně známá než stejnojmenná opera. Pořád se ještě musím štípat, abych se přesvědčil, že se mi to nezdá. Vždyť tohle je, kurva, Lyceum! A já jsem jen usmrkanec z Ayrshiru, co píše oplzlý hry.“

Kdyby to šlo, nejradši bych vyprodal stadión!

/rozhovor s Danielem C. Jacksonem/

Jaké hry bychom – podle Vás – měli číst, uvádět a navštěvovat? Na to nemám žádný zvláštní názor – pokud jde o zavedené machry, mám rád McDonagha, Mameta, Gregoryho Burkeho, Anthonyho Neilsona (koukám, že na tom seznamu jsou samý silácký typy), no a pokud jde o ty mladší – v Belfastu žije dramatik jménem David Ireland, o kterém jsem vážně přesvědčený, že z něj časem bude jeden z neoriginálnějších, nejzábavnějších a nejdůle-

žitějších nových autorů. David Ireland je prostě fenomenální. A taky se mi líbí Nick Payne.

Jaký byl Váš první divadelní zážitek?

Můj táta pracoval v divadle, kde jsem prakticky vyrůstal, takže je pro mě těžké popsat jeden klíčový moment. Spíš si vzpomínám, jak jsem se v divadlech k smrti nudil, byla mi zima a měl jsem hlad, než na obzvlášť povznášející zážitky. Z nějakého důvodu mi ale utkvělo, jak jsem na

začátku osmdesátých let viděl v glasgowském Tron Theatre *Vánoční pantomimu Petera a Penny* od Alexe Nortona.

Koho byste pozval na divadelní slavnostní večeři Vašich snů? Nemyslím, že bych byl rád, kdyby se mi o něčem takovém zdálo. Ale když bych musel někoho pozvat – George S. Kaufman, Mamet, Joe Orton, Anthony Neilson. Jakkoli je mi jasné, že bychom v téhle sestavě měli obrovské problémy dodržet zasedací pořádek muž-žena-muž, protože tohle je čistě pánská jízda. Z toho seznamu se znám jedině s Anthonyem Neilsonem a vždycky, když s ním mluvím, stává se ze mě podlézavé a uculující se kopyto, takže hádám, že bych si večeři vážně moc neužil a při nejbližší příležitosti se ulil do kuchyně.

Jaký jste měl v divadle nejpodivnější zážitek? To vážně nevím – celé to psaní her je dost divný zážitek.

Kdo měl na Vaši kariéru největší vliv?
Můj táta Eddie, tomu dlužím za všechno.

Co se Vám kdy v divadle nejvíc líbilo?
Já nevím... Z posledních věcí asi *Srpen v zemi indiánů*, *Báječný svět psychopatie* a *Černá hlídka*.

Kde byste chtěl být za pět let? Je mi jasné, že se sluší předstírat zdrženlivost, pokoru a skromnost, ale jestli mám být fakt upřímný, tak bych chtěl být na West Endu a na Broadwayi. Píšu pro diváky, takže bych chtěl co největší obecenstvo. Kdyby to šlo, nejradši bych vyprodal stadión. Víím, že je to nesmysl, ale je to tak. Nejspíš ale bude za pět let po paradě a já budu rád, že mě vezmou zpátky do call centra.

/dotazník pro www.bushgreen.org, 2010/

Milostný příběh pro dnešní dobu

/Můj romantický příběh, úryvky recenzí a kritik/

Je fascinující, jak dva lidé mohou vidět přesně stejný časový okamžik různými způsoby. Vždy emotivní a velmi kontroverzní otázku potratů přivedl Jackson na jeviště, se soucitem a vyváženým způsobem. Věřím, že rozumné lidi to ani nemůže urazit. (*The New York Times*)

Devadesát minut dokonalého potěšení! (*The Times*)

Jacksonova brilantní a invenční komika je čistá radost! (*The Scotsman*)

Kdyby to nebylo tak neskutečně vtipné, bylo by to téměř nesnesitelné. Tato hra nahání husí kůži, při vtipných hláškách lapáte po dechu a svíjíte se v křečích, až se téměř počůráte! (australianstage.com.au)

Milostný příběh pro naši dobu! (*The Sunday Telegraph*)



Tom a Amy, „lidé od vedle“

/Můj romantický příběh, DPB, 2013/

Komedie mladého skotského dramatika Daniela C. Jacksona nabízí zábavný, a přesto nekompromisní pohled na hledání toho pravého partnera dnešními třicátníky. Má spád a slovní humor (zejména v přiznaných komentářích hlavních postav k publiku) a také zvláštní, poněkud drsně happyendový a nečekaný konec.

Pod slupkou zábavné hry se ukrývá originální vztahová tragikomedie – symetrická stavba prvních dvou dějství ukazuje rozdíl mezi tím, jak vidíme události a lidi kolem sebe my, a tím, jak je vidí ostatní. Děj příběhu zůstává stejný, ale řada událostí se v podání ženy odvíjí poněkud jinak, než jak jsme je viděli z pohledu muže. Třetí dějství, kdy se Amy a Tom, naši hlavní hrdinové, náhodně setkají se svými láskami z mládí a zjistí, že vzpomínky na tyto vztahy se poněkud liší od skutečnosti, navíc celý předchozí děj značně relativizuje!

Vtip této hry je navíc umocněn hereckým obsazením: bezmála šestnáct postav lze ztvárnit libovolným počtem herců! Neotřelá dramatická struktura dává textu i další rozměr – ústřední herecký pár může hrát nejen hlavní dvojici Toma a Amy, ale i jejich imaginární milostné soky. Jako by nám autor tak trochu naznačoval, že my všichni opakujeme v lásce stále stejné chyby a že naše milostná minulost formuje, ať už chceme, nebo ne, všechny naše budoucí, byť vzdálené vztahy... (Naše inscenační úprava je ovšem jiná.)

Vztah Toma a Amy je od začátku založen na vratkých základech a jejich neschopnost svěřit se jeden druhému se svými skutečnými city přispívá k řetězci nedorozumění. Jejich trpce nabyté nové zkušenosti je však přesto nakonec směřují ke sblížení. Ale jde o skutečné sblížení, či pouhou únavu a rezignaci? Anebo ještě jinak – jde o happyend, či hořký konec?

Při čtení Jacksonova textu až zamrazí – autor velmi upřímně ukazuje a analyzuje situaci, proč tolik dnešních třicátníků žije samo, bez rodiny, bez dětí, bez partnera. Prostřednictvím svého sžíravého textu rozebírá Jackson i fenomén dneška, životy tzv. singles. A rozhodně si nemyslí, že by dnešní mladí muži či mladé ženy byli generací sobeckých kariéristů, jak se nám neustále a zjednodušeně snaží vnutit média. Vždyť ústřední dvojici našeho příběhu jsou možná i tak trochu „lidé od vedle“, muž a žena, kteří svoji práci (natož kariéru) nikterak neprožívají, spíše v zaměstnání přežívají a víkend je pro ně jasným vysvobozením. Jejich touha po adekvátním protějšku je neustále bržděna permanentními pochybnostmi, ať už o sobě samých, či o vysněném, ideálním partnerovi. Oba si navíc nesou rány a šrámy od svých prvních lásek a idealistické a nereálné představy o tom, jak by vztahy měly fungovat.

My Romantic History měla premiéru 5. dubna 2010 v Edinburghu. Jacksonův „romantický“ příběh je ovšem univerzální – klidně by se mohl odehrávat v kterémkoliv českém, moravském či slezském městě. Tedy všude tam, kde žijí, pracují a (ne)milují se mladí lidé. Zoufale hledající, zoufale doufající a snad i nakonec šťastně nacházející... lásku.

Vlastně by naše zamýšlená inscenace měla být jakýmsi ironickým a vtipným návodem, jak se v zamotaném vztahovém bludišti dnešního světa vzájemně najít, propojit a znovu nezabloudit!

Dobrovolná nepárovost

/Singles I./

Single je osoba, která je z různých důvodů donucena okolnostmi žít život o samotě, tedy bez partnera. Do této kategorie spadají relativně mladí lidé ve věku 25 až 40 let, již se rozhodli žít po delší dobu bez partnera proto, aby mohli rozvíjet jiné než rodinné životní strategie. Čeština zatím pro anglický termín singles nemá odpovídající český ekvivalent, dal by se přeložit jako nezadaní nebo bydlící sami. Sociolog Možný užívá termín „dobrovolná nepárovost“.

Charakteristické rysy:

single je člověk starý dvacet pět až čtyřicet let / single je ekonomicky nezávislý / single žije sám / single nežije ani „na hromádce“ s druhem či družkou (nekohabituje) / single nemá konkrétní vize do budoucnosti a je s tímto stavem spokojen / single klade na čelní příčku svého žebříčku hodnot nezávislost a svobodu

Typy singles:

dobrovolní dočasní (svou párovou budoucnost neuzavírají, ale v současné době mají jiné priority) / dobrovolní stabilní (zvolili dobrovolně a nemají touhu svůj stav měnit) / nedobrovolní dočasní (nejsou spokojeni se svým stavem a intenzivně hledají partnera) / nedobrovolní stabilní (rozvedení či ovdovělí, kteří akceptují svůj stav nebo na něj rezignovali)

Zastoupení singles v populaci

Transformace společnosti v 90. letech 20. století znamenala nárůst svobodných lidí ve věku 20–29 let. V roce 1989 byl podíl svobodných v této věkové skupině 36 %, v roce 1999 již 61 %. Na dva singl-muže připadá jedna singl-žena. Na ženy se přitom často nahlíží tak, že zůstávají samy, protože si nedokázaly najít partnera, zatímco pro muže je to prý výsledek svobodné volby. Potvrdil se také západní trend, že čím vyšší vzdělání muže, tím větší je pravděpodobnost, že se ožení, u žen je tomu naopak, nejvíce svobodných žen je mezi vysokoškolsky vzdělanými.



Tereza Vilišová

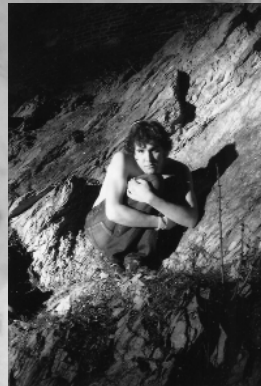
Když mi bylo šestnáct, toužila jsem, aby mi bylo už těch osmnáct, protože už jsem se cítila „být dospělá“... Světáčky jsem se opila z fernetu citrusu a obsah žaludku jsem zanechala na pánských záchodcích, zbytek schytl cestou domů kožich jedné paní... Kožichy nesháním, tak co... Rodičům jsem se vymluvila na zkaženou polévku...

Dneska asi už určitým způsobem dospělá jsem, ale mám často pocit, že jsem „malý kuře“. Fernet nepiju, vystačím si s těmi citrusy a trefím na dámské záchodky. Rodičům už nemusím lhát...

Až mi bude třiatřicet, což je za pár... chvíl, nechám se překvapit, jaké to bude. Citrusy to jistí...

Když je člověk mladej, všechno je tak zastraně snadný.

/D. C. Jackson, Můj romantický příběh/



Ondřej Brett

Když mi bylo šestnáct, začínal jsem si připadat dospělý, poznával krásy nočního Liberce pomalými toulkami z tanečních, sem tam si poprvé rebelsky objednal pivo, poznal, jaký to je, hrát divadlo, když jsem staťoval v Našich furiantech v Divadle F. X. Saldy a v šatně si snil, že jednou se taky budu živit divadlem.

Až mi bude jednatřicet, budu asi vzpomínat na to, když mi bylo šestnáct...

Dneska si žiju! :)



Láska za časů singles

/Singles II./

Je stejně s podivem, jak běžný je dnes statut singla, když člověk uváží, že v padesátých letech byl život bez partnera vnímán veřejností i sociology jako „deviantní životní styl“ a ti, co mu holdovali, byli považováni za „neatraktivní amorální neurotiky“...!

Stále víc mladých Čechů pěstuje tzv. polovztahy. I když jsou oficiálně sami, většinou mají někoho „po ruce“. Jenže s ním nedokáží navázat hlubší cit. **Proč se dnes z hledání partnera stává takový problém?**

Singles jsou většinou lidé, kteří se zmiňují mezi touhou po svobodě a potřebou zázemí a jistoty, kterou přináší vztah. **„Vedou dvojí život. Oscilují mezi nadšením a smutkem, pocitem samoty a radostí z nezávislosti,“** píše francouzský sociolog J. C. Kaufmann. A navíc: „dobrá partie“ dnes neznamena ženu s velkým věnem či muže s nadějně rozjetou kariérou. Více než kdy jindy k sobě lidé hledají spřízněnou duši. Milostné vztahy mají pro naplnění jednotlivce kardinální význam a jejich hledání a utváření se stává samo o sobě životním projektem. Dokonalý partner se ale hledá jako dýmánek v hlušině, a tak lidé pěstují **„náhražkové“ vztahy.**

Sociolog z Masarykovy univerzity v Brně Marcel Tomášek ve svém výzkumu „Singles a jejich vztahy“ z roku 2006 zjistil, že singles žijí **„sami, ale ne úplně“**. Každý člověk oplývá

určitým citovým kapitálem, který potřebuje vydávat. Proto náročnější mladí lidé, kteří ne a ne zakopnout o svou spřízněnou duši, navazují mezitím alespoň vztahy se ženatými, vdanými, živí vztahy na dálku nebo mají pár sexuálních kamarádů „do nepohody“. Tomášek mluví například o „víkendovém manželství“. Ti, co ho provozují, touží pár dní v týdnu žít s partnerem, pak jim ale potřeba svobody velí „dát si voraz“. Jiní singles hovořili o „hře na dokazování si“. *„Mám pocit, že u mě singlovství zavinilo to, že mám neustálou potřebu si dokazovat, že mě někdo chce, a že kdybych ten vztah já chtěla, tak že by byl.“* popisuje čtyřicetiletá žena v Tomáškově výzkumu.

Oddávat se alternativním vztahům je bezpečné, protože **jejich vyznavač neriskuje citovou ani materiální závislost na druhém.** Vznikají snadněji než pevné vztahy, ale jsou zároveň i mnohem více frustrující. Nejde v nich ani pokročit do pevnějších vztahů, ale ani nejdou rozbít.

Pětatřicetiletá personalistka Dáša zase vypráví o tom, že i přes sílící tikot „biologických hodin“ není schopna slevit ze svých požadavků na partnera, kterému by byla ochotna stát po boku. *„Jsem single pět let, ale mezitím jsou takové epizody, záchvěvy, pokusy o něco. Gynekolog se mě podezíravě ptá: Co plánujete? A já na to: Co jako, na léto myslíte? Lidé si myslí, že to, že jsem sama, je mé rozhodnutí. Vůbec si neuvědomují, že to nedělám záměrně,“* říká Dáša a připouští, že nejvíce volného času tráví na schůzkách s muži, které potká na seznamovacích internetových portálech jako www.rande.cz. *„Poznám třeba až na šesté schůzce, že k sobě nepatříme. Můžeš potkat deset chlapů a s každým strávit šest měsíců, a nakonec zjistit, že to nepůjde ani s jedním z nich. Hodně lidí ovšem rezignuje. Jsou líný někoho dál hledat. **My, chronický singlové, si vlastně pořád držíme latku, kdežto ti druzí ji dávno pustili a bůh ví,***

jestli ji vůbec kdy měli... Jsem ráda s lidmi, ale samotu si dokážu vychutnat. Nemusíš se nikomu zodpovídat, když myješ nádobí po týdnu, nemusíš odklízet oblečení z prapodivných míst. Nikdo tě nesoudí, že jsi bordelář. Můžu se celý sobotní dopoledne koukat na televizi. Vetřelec by přišel a vzniknul by chaos.“

Všech těchto výhod by se ale zřekla, pokud by našla někoho, kdo s ní bude „kompatibilní“. Počítá i s rizikem, že se to nestane. „Počet vhodných partnerů s přibývajícím věkem neroste, ale naopak. Na partnerském trhu zůstávají ti nějak nestandardní.“

Známý polský sociolog Zygmunt Bauman pro naši společnost často používá označení „tekutá“. To proto, že se vyznačuje nejistotou, chaosem, ambivalencí a neustálou změnou pravidel, úzkostí, rozpolceností. Stojíme na pohyblivých píscích a tomu odpovídají i vztahy, do kterých vstupujeme. **Společnost připomíná síť, jež dokáže propojovat, ale zároveň se rozpojovat.** Platí, že co je dnes aktivem, může být zítra pasivem. Nemá smysl na ničem lpět. To platí i v lásce. Hovoří se o „čistém vztahu“, v němž neexistují žádná pouta. Pokud přináší oběma stranám uspokojení, pokračuje se dál. A pokud je přestane bavit a pokud lze očekávat lepší uspokojení někde jinde, pár se zkrátka rozejde. Takhle ovšem vznikne láska jen stěží, to spíš pouhé zamilování nebo sexuální zalíbení... **Láska se totiž nedá najít jen tak na ulici.** „Musí se dennodenně obnovovat a budovat. Berete a musíte dávat. Je to obrovský úkol. Protože v lásce jsou dvě autonomní bytosti, každá je totalita a zároveň absolutní alterita. **Druhého nelze vlastnit a absorbovat. Soužití je nekonečný boj, pokud nefunguje, musíte se víc snažit,**“ řekl Bauman v rozhovoru pro Pátek LN.

/Linda Kholová, LN, 2007, kráceno/



Strach ze závazku

/Singles III./

Strach ze závazku je pojem, který označuje chování osoby vyhýbající se dlouhodobým partnerským vztahům a svatbě. Jde o složitý problém, který může ovlivňovat celý osobní i pracovní život jedince.

Commitmentphobia je termín používaný k označení osoby, která se hluboce obává vztahu a závazku. Pojem commitmentphobia užívají ve své knize „Men Who Can't Love“ autoři Steven A. Carter a Julia Sokolová (1987). Kritika knihu nařkla ze sexismu, protože téma zpracovávalo pouze mužský pohled, autoři pak napsali další knihu „He's Scared, She's Scared“, kde je pojem vztahován k oběma pohlavím.

Lidé trpící strachem ze závazku prohlašují, že prahnou po tom, navázat dlouhý romantický vztah a vstoupit do manželského svazku, ale že nemohou najít příhodného partnera a dlouhodobě s ním vydržet. Prahnou vlastně po tom, čeho se bojí nejvíce: po lásce a spojení. Toto paradoxní toužení vede ke zmateným a neprůhledným vzorcům svádění a odmítání, což mívá emocionálně zničující následky.

Klíčem k pochopení strachu ze závazku je rozpoznání, že toto chování má kořeny ve strachu – ať již strachu ze ztráty volby, nebo strachu ze špatného rozhodnutí. V mysli člověka trpícího strachem ze závazku **je rozhodnutí mít vztah považováno za sklapnutí pasti bez možnosti**



úniku. Jde o strach, který znehodnocuje život, protože může ovlivňovat mnoho oblastí včetně kariéry, vlastnictví atd. Každodenní rozhodování se tak může stát těžkým břemenem.

Ke zmírnění strachu se používají fantazijní techniky, pomocí aktivní imaginace osoba vyplňuje mezery v pocitech nedostatečného emocionálního přilnutí. Problémem je, že **může dojít k uchýlení se do světa fantazijních představ na úkor reálného života.** Častější je také používání sebedestruktivních scénářů jednání, jako je náhlý odchod od partnera či z práce, kdy osoba sebe a okolí staví před neobhajitelné situace.

Autoři Carter a Sokolová popisují dva druhy chování, „aktivní“ strach ze závazku, tedy chování, pro které je charakteristický únik ze vztahu, a „pasivní“ strach ze závazku, kde je **charakteristické přetrvávání oddanosti partnerovi, který odešel nebo nejeví zájem, touha po něm a bohatá produkce fantazijních usmiřovacích scénářů.**

Žijeme ve velmi odcizené době, každá upřímnost je vnímána jako netaktnost

/tři otázky pro Daniela Špinara/

Dane, je zajímavé, jak dva lidé mohou vidět stejný okamžik různě. Stalo se někdy i Tobě, že jsi určitou situaci – ať už v životě, či třeba na divadle – vnímal diametrálně odlišně než Tvůj protějšek (či dokonce okolí)? To je v současné době jedno z mých zásadních témat.

V životě i v divadle. Taková nedorozumění se mi stávají skoro pořád. Ale protože dělám divadlo, tak si to vlastně dokážu nějak zpětně analyzovat... Myslím, že nejdůležitější je vždycky k tomu nakonec nějak dojít, pochopit proč. Co kus, to originál a jiná optika vidění světa. Jinak jsem ale naprosto odlišný od hlavních hrdinů hry. Jejich problém totiž spočívá v tom, že se

neumějí rozhodnout, nevědí, co chtějí, nebo to nedokáží vyslovit. S tímhle jsem neměl nikdy problém. Spíš naopak. Já si totiž dokážu říct vždycky, co chci... Někdy bohužel až zbytečně moc!

Hrdiny našeho příběhu sledujeme nejen v současnosti, ale též v teenagerském věku. Do anotace jsi napsal „Hledání partnera po třicítce, co k tomu dodat?“. Je – podle Tebe – těžší najít toho správného partnera v šestnácti, nebo v jednatřiceti? Obávám se, že ani jedno není úplně ideální. Ale myslím, že teď je téma hledání partnera po třicítce takový



fenomén, především proto, že je úplně jiná doba. Nabízí se spousta možností, nic není problém, způsoby komunikace se zrychlují, ale lidé jako by kvůli tomu byli mnohem zranitelnější, neschopnější... Žijeme ve velmi odcizené době. Každá upřímnost je vnímána jako netaktnost.

Ostatně, jaký by byl (nebo měl by být?) „Tvůj romantický příběh“? No přece: „... A žili spolu šťastně až do smrti!“ Ne?

Daniel Špinar (1979) – jedna z nejvýraznějších osobností současné české režie. Po studiích herectví vystudoval také režii činoherního divadla na DAMU. V roce 2003 získal na studentském festivalu ZLOMVAZ cenu časopisu REFLEX za nejlepší herecký výkon. V letech 2008–2010 působil jako kmenový režisér Divadla na Vinohradech. Zde nastudoval Büchnerova „Vojcka“, kterého kritika vyznamenala Cenou Alfréda Radoka. Od roku 2010 je na volné noze. Jeho inscenace z poslední doby, např. „Racek“ (Městské divadlo Kladno, 2010), „Anna Karenina“ (ND Brno, Reduta, 2012) či „Žebrácká opera“ (Klicperovo divadlo Hradec Králové, 2013), patří k nejocetovanějším divadelním počínům minulých let a byly vybrány na většinu prestižních tuzemských festivalů. V Divadle Petra Bezruče režíroval již dvakrát – v roce 2006 to byl mega-úspěšný titul „Britney goes to heaven“, v roce 2009 provokativní inscenace „Táňa, Táňa“.



inspice **Michal Weber** / nápověda **Michaela Krejčí** / rekvizity **Marie Křehlíková** / garderoba **Lenka Králová** / vlásenky **Michaela Kadlecová** / světla **Jiří Müller, Jiří Kos** / zvuk **Pavel Johančík** / šéf výroby **Petr Gavenda** / jevištní mistr **Filip Kapusta** / technika **Pavel Kresta, Pavel Ruml, Pavel Dvořák**

program vydala divadelní společnost Petra Bezruče, s.r.o., k první premiéře sezóny 2013–2014 / textová část programu **Ilona Smejkalová** / fotografie **Petr Hruběš, Tomáš Ruta** / grafický návrh plakátu a programu **Lukáš Horký** / vytiskl proprint, s. r. o., český těšín

Divadlo Petra Bezruče provozuje **Divadelní společnost Petra Bezruče** / ředitel **Jiří Krejčí** / umělecký šéf **Štěpán Pácl** / manažer **Tomáš Suchánek** / dramaturg **Daniela Jirmanová** / tajemnice uměleckého provozu **Patricia Glinská** / propagace a pr **Michaela Kubicová** / divadlo je provozováno za finanční podpory statutárního města Ostrava / autorská práva pro Českou republiku zastupuje aura-pont, divadelní, literární a audiovizuální agentura, Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4 / první uvedení přepracované verze hry My Romantic History se uskutečnilo v produkci Bush Theatre a Sheffield Theatres (ve spolupráci s Birmingham Repertory Theatre) 5. srpna 2010 / inscenace vznikla za finančního přispění Ministerstva kultury ČR

OSTRAVA!!!



